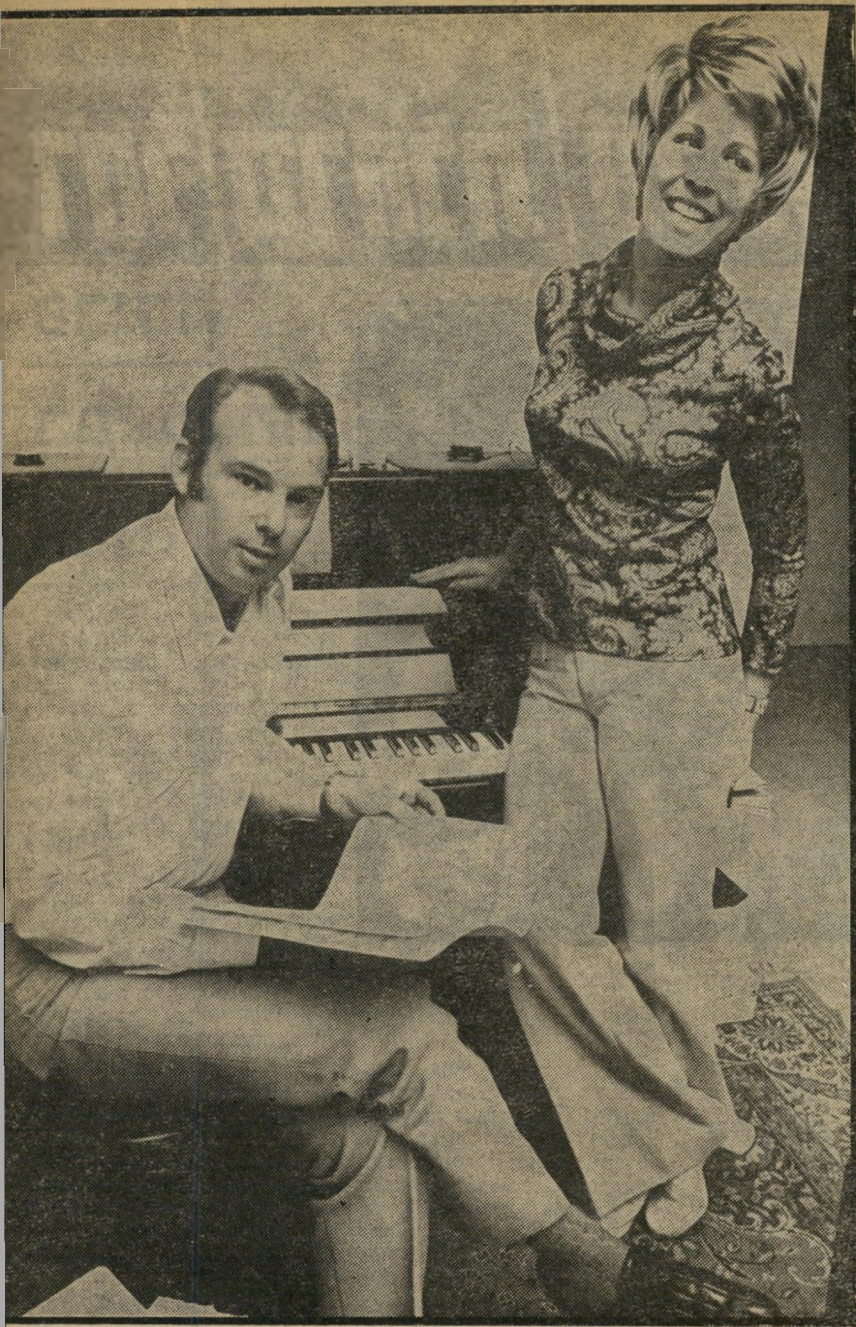

דליה עם בעלה, אריה זיון
גרופין וסחיטה

היחסים בין דליה לדוד, וניסה לתלות בהם את הסיבה לגרושין. הוא עשה זאת כדי שיוכל לשלם לדליה עד כמה שפחות כסף. הרכוש העיקרי של דליה ואריה הוא דירתם המשותפת ברמת-השרון. הדירה נרכשה על ידי שניהם, בעזרת ההורים של דליה. אריה טען שרוב הדירה שייכת לו, והוא מוכן לתת לדליה רק 20 אחוזים ממנה. הדירה רשומה על שם שניהם, וכדי להצליח בניסיון לגזול את חלקה של דליה, יצטרך אריה לנסות ולהפעיל עליה סחיטה. סחיטה פירושה לדעתו נסיון להאשים אותה על שקיימה יחסים עם דוד גפן.

לאמיתו של דבר מוכן אריה, עבור הכסף, לוותר גם על בנו. הוא מוכן לשלם לדליה ולבנו דמי-מזונות מגוחכים בגובה של 3000 לירות לחודש. לפני כשנתיים הקים אריה, יחד עם עוד שני שותפים, חברה ליבוא רכבים אלקטרוניים. למרות שבמשך כל שנות חייהם המשותפים עבדה דליה, ומשכורתה הוקדשה לצרכי-הבית, טוען אריה שלדליה אין כל חלק בחברה זו. בעצת עורכי-דונו הוציא אריה את כל הכספים שהיו לו בחשבון-החסכון משותף עם דליה.

כאשר מתבוננים בימים אלה בדליה הי מפועה על המסך-הקטן, ורואים אשה נאה, מטופחת, חייכנית ונחמדה, קשה להניח כי לפני שהמצלמה מתחילה לפעול, ומיד אחרי שהיא מפסיקה, קיימת דליה אחרת: השני של חייה, דליה היודעת שהיא עומדת בפני מאבק של בעל מותה של שלי, היא תתגבר תוך ניצול העובדה שהיא אשה מפורסמת ופגיעה מהבחינה הציבורית.

אולם גם פרשת-הגרופין לא תוכל ל־דליה. היא אשה חזקה הממשיכה להילחם, וממשיכה לעבוד כאילו לא ארע דבר. אמרה עליה אחת מידידותיה: „אם היא הצליחה להתגבר על מותה של שלי, היא תתגבר על כל מיכשול שהגורל יציב מולה.“

תקופה זו בחייה, היא לפתע גילתה את דויד.

דויד הוא טיפוס אימפולסיבי, רגשני מאוד המחבב את דליה. היא בילתה איתו שעות רבות בטוילים, על שפת-הבריכה ועל מיגרש-הטניס. הוא הצליח להשלים את כל מה שאריה לא יכול, או לא רצה להעניק לה: חיוך ותשומת-לב.

קשה להניח שדליה חשבה כי בינה לבין דויד מתנהל רומן. לדידה היתה זו ידידות יפה עם בחור צעיר. דויד, ככל הנראה, ראה את המצב בצורה אחרת. רבים מידידיו שמעו כיצד הוא מספר על אהבתו הגדולה לדליה.

ניסיון

סחיטה

ה סיפור הגיע גם אל אריה. דליה מעולם לא הסתירה ממנו את הידיד הצעיר שלה, ואריה אף פעם לא התנגד למסכת הידידות השובבה בין השניים. כשגולד בנה, איתי, וכשהרופאים קבעו שהוא ילד בריא, היה כבר ברור לדליה, ללא קשר לדויד, שהיחסים בינה לבין אריה הגיעו לסיומם.

כשהיא שוחחה עם אריה, וביקשה ממנו להתגרש, לא עלה על דעתה שאריה יהפוך את הפרידה לפרשה מזוהמת. אריה ניצל מיד את הידידות שלה עם דויד, ותחליט להשתמש בידידות זו, עליה ידע מפי דליה, משך כל אותה תקופה, כדי לנסות ולסחוט מאשתו כספים.

עורכי-דונו של אריה מיהר להגיש תביע עת-גרופין לרבות. דליה לא עשתה כן. היוזמה לגרושין היתה שלה. אך היא שיערה, וטעות זו עומדת לעלות לה ביוקר רב, שהיא ואריה יוכלו להסדיר את ה־פרידה ביניהם כמו אנשים מבוגרים, ללא עורכי-דין. וללא מישפטים.

בתביעה שלו לרבות רמז אריה על

גם דליה הרגישה בכך, ככל הנראה, אבל כיוון שהכירה את אריה, חשבה שאלה הן תגובותיו של הטיפוס השכלתני. הרופ־אים הזהירו את אריה ודליה מפני ילדים נוספים. תשלובת הגנים שניהם עלולה להביא לריידי דיי גם אצל הילדים הנוספים. דליה ערכה מחקר פרטי משלה בקרב נשים שבניהם לקו במחלה נבנית זו, וגילתה כי במקרים רבים, לאם שילדה לקה במחלה זו, יש גם ילדים בריאים. היא רצתה להאבק בגורל, רצתה עוד ילדים.

אימוץ

לא הריון

מ שך תקופה ארוכה לא הצליחה דליה להיכנס להריון. כל פסיכולוג יכול היה להסביר לה שהיא סובלת ממעצורים פסיכולוגיים בגלל מותה, ונסיבות מותה, של שלי. או היא פנתה לאריה וביקשה ממנו להסכים להפרייה-מלאכותית. חברה טובה של דליה סיפרה השבוע: „אריה לא הסכים. הוא אמר לדליה: „אם תעשי הפרייה-מלאכותית הילד יהיה רק שלך. אני רוצה שנאמץ ילד, ואז הוא יהיה של שנינו באותה מידה.“

הנימוק של אריה זיעזע את דליה. לפתע היא הבינה שלמרות האסון — מותה של שלי, ולמרות שלה היה נדמה שארבעת חודשי המאבק על חייה של שלי הפכו אותם לגו אחד עם נשמה אחת. חושב בעלה בצורה עניינית, מחושבת וכמעט סטירילית על הילדים בהם הם רוצים. צחוק-הגורל הוא שדווקא אז הצליחה

דליה במטבח

לפרנס את הבית

דליה להיכנס להריון. היה זה שלושה ימים לפני שבנייהווג עמדו לצאת לטויל בארצות-הברית, בין היתר כדי לבקר את אחותה של דליה, דפנה, הנשואה לשדר טלוויזיה לשעבר, אורי פירסט, הנמצא עתה בשליחות בניו-יורק.

דליה רצתה לוותר על הנסיעה. אחרי מה שעברה עם שלי, ההריון היה בשבילה חוויה גדולה מדי ומסוכנת מדי, אך אריה סרב. הוא עמד בכל תוקף עליך שהם יסעו ולא יפסידו את דמי-הכרטיס.

בניו-יורק הרגישה דליה, שהיתה זקוקה לכל טיפה של חמימות ותמיכה, שאריה אינו מסוגל להעניק לה זאת. היא ביקשה לערוך הפלה, אך רופא אמריקאי שבדק אותה טען, שהפלה במצבה מסוכנת מדי. אחרי שבועות אחדים של טויל, שהיו עבור דליה סיוט, חזרו בנייהווג לארץ. ההריון של דליה הביא עימו פחדים. התמיכה שאותה נתנו לה הוריה לא היתה מספקת. בכל פעם שפנתה לטיפת חממות מאריה, נתקלה בגוש קר ומחושב. באותה תקופה הכירה דליה בחור הצעיר ממנה ב־5 שנים, מדריך-טניס בשם דויד גפן. השניים הכירו עוד קודם לכן, אולם בי

ושמעו את הבשורה המרה: „רק נס יציל את בתך.“

דליה שמרה על קורת-רוח, והתנהגה בגבורה רבה. בעלה, אריה, החזיק מעמד אף הוא. רק אמה של דליה ואביה, אריה מזור, התמוטטו.

משך שבועות ארוכים שכבה שלי כשר מכשיר-ההנשמה צמוד אליה. נדמה היה כי הנס אמנם מתרחש. מול עיניה של דליה, שלי החלה מראה סימנים שהיא נחלצת מסכנת-המוות שריחפה עליה בגלל דלקת הריאות. מחלה המסוכנת יותר ככל שהלוקה בה צעיר יותר.

אולם, עוד קודם שהירשו לעצמם בני הווג לשמוח על שחיי בתם עתידים להינצל, ניחתה עליהם בשורת-איוב חדשה. קשה לתפוס כיצד עמדה דליה, אז בת 25, כאשר נקראה שוב אל הרופאים. „התגלה סיבוך, ויש סכנה שצטרף לקטוע את רגלה של שלי מחתת לברך.“ הודיעו לה.

בעיקבות דלקת-הריאות והסיבוכים בי מחזוריהם, נתהווה קריש-דם באחד מ־עורקי רגלה של שלי. הבדיקות, שנעשו תוך המאבק להצלת חייה מסכנת דלקת-הריאות, אילצו את הרופאים לשאוב דם מעורקי הרגליים. דבר שעזר אף הוא ליצירת קריש-הדם. ניתוח שנערך ברגל, לא עלה יפה.

ואם לא היה די בכך, התגלה אצל שלי סיבוך נוסף. נסתבר כי היא לוקה במחלה נדירה, שהיא זו שגרמה לדלקת-הריאות, מחלת הריילי-דיי*.

הריילי-דיי היא מחלה אשר התגלתה עד היום רק אצל יהודים, וביניהם רק אצל בני עדות אשכנז, ממזרח-אירופה. המחלה פוגעת במערכת-העצבים האוטונומית, גורמת שיבושים בלחץ-הדם ובמערכת-ההזעה וקשיים בבליעה. אם אין מצליחים לרפאה, קיימת סכנה לסיבוכים בגיל מבוגר יותר.

להיות

לבד

א רבעה חודשים אחרי ששלי נכנסה לבית-החולים היא נפטרה. דליה, ש־ניצבה ליד מיטת-בתה שעות ארוכות מדי יום, במשך כל ארבעת החודשים, נשברה. היא ושלי נלחמו יחד. שלי הפסידה במערכה נגד הגורל, והותירה את אמה לבד. באותם רגעים חשה דליה כי היא לבד.

דליה בעבודה, ליצור בכל מחיר

הוריה היו לצידה. מחלתה, ואחרי-כך מותה של שלי, וצערם של בתם הפחיתו משנות חייהם. גם אריה התנהג כשורה, אבל ידי־דות של דליה טענו אחרי-כך: „היה בו משהו זר ומזר. הוא בכה והצטער, אבל היה בו משהו קר.“

* מחלת ריילי-דיי קרוייה על־שם שני רופאים, ריילי ודיי, שאיבחנו את המחלה לראשונה.